

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА АДМІНІСТРАТИВНИЙ ПРОЦЕС. ФІНАНСОВЕ ПРАВО

УДК [351.743:504](477)

С.В. Блудова

ГЕНЕЗИС ТА СУЧАСНИЙ СТАН АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МІЛІЦІЇ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

Розглянуто генезис та сучасний стан адміністративної діяльності міліції щодо забезпечення екологічної безпеки. Досліджено передумови її виникнення, історичний досвід розвитку, проблеми та шляхи їх вирішення.

Ключові слова: міліція, екологія, екологічна безпека, адміністративна діяльність.

Постановка проблеми. Серед існуючого розмаїття сучасних проблем людства чи не найпріоритетніше місце посідає проблема екологічної безпеки, адже від результатів її розв'язання залежить майбутнє світової спільноти та її нащадків. Незважаючи на актуальність цього питання та прийнятої упродовж останніх років низки нормативно-правових актів в даній сфері, багато питань у адміністративній діяльності міліції щодо забезпечення екологічної безпеки, на жаль, залишаються невирішеними. Це звичайно має негативний вплив, адже поряд з іншими природоохоронними органами ці підрозділи активно діють у вказаній сфері та сприяють забезпеченню виконання вимог екологічного законодавства.

Мета даної статті полягає у вивченні генезису та сучасного стану адміністративної діяльності міліції щодо забезпечення екологічної безпеки в Україні, з'ясуванні проблемних питань та наданні пропозицій стосовно її удосконалення.

Стан дослідження. Вивченню досліджуваного питання присвятили свої праці О.М. Бандурка, А.М. Бабенко, О.С. Баб'як, І.А. Дмитренко, В.О. Заросило, А.Б. Качинський, О.С. Колбасов, С.М. Кравченко, А.В. Негодченко, Н.П. Матюхіна, О.М. Хіміч, Ю.С. Шемшученко та ін.

Виклад основних положень. Генезис адміністративної діяльності міліції щодо забезпечення екологічної безпеки нерозривно

пов'язаний з передумовами виникнення та розвитку природоохоронного законодавства. Тому доцільним є дослідження і відповідних історичних документів, які вказують на розвиток інституту адміністративно-правового забезпечення екологічної безпеки і галузей екологічного та адміністративного права.

Упродовж століть адміністративна діяльність правоохоронних органів щодо забезпечення екологічної безпеки змінювалась в залежності від змін суспільних відносин у державі. Ще в XI ст. проводилась охорона земель як об'єктів права власності. Одним з перших законодавчих актів доби Київської Русі, що регулював відносини в галузі забезпечення екологічної безпеки, є «Руська правда» [1, с. 24]. Збереження людиною природних ресурсів у той час було пов'язано із релігійними віруваннями, які були джерелом звичаєвого права, орієнтованим на охорону навколишнього природного середовища, а відтак і на забезпечення екологічної безпеки. В цілому ж у ранньому середньовіччі були відсутні які-небудь структури, котрі забезпечували екологічну безпеку, оскільки в цьому не було гострої потреби. Перші задатки адміністративної діяльності щодо забезпечення екологічної безпеки здійснювалися насамперед через захист прав власності, економічних та військових інтересів держави.

Через своєрідне становище тогочасної України на національне законодавство нашаровувались, практично повністю поглинаючи його цілком чи в окремих компонентах, правничі вимоги сусідніх держав – Польщі, Росії, Австрії та ін. Саме це й пояснює другий етап розвитку адміністративної діяльності з забезпечення екологічної безпеки. Користування природними ресурсами, що мало місце на українських землях у період Польсько-Литовського князівства до XV ст., визначалось головним чином через прецедент, звичаї, запозичені здебільшого на Русі, а приватні особи мали право на природні ресурси, опираючись на єдину підставу – старовинну, що здавалося шляхтичам досить обгрунтованим.

У період з кінця XVIII ст. була проявлена чітка тактика в природоохоронній діяльності козацтва, спрямована на збереження та охорону природних багатств. Але розвиток промислового скотарства і землеробства, а також виробництво товарів на продаж призвели до інтенсивного використання природних ресурсів краю, хижацького винищення флори та фауни гарнізонами фортець та поселенцями.

Значені періоди характеризуються фрагментарністю правового забезпечення екологічної безпеки, ототожненням предмета охорони

навколишнього природного середовища з об'єктами власності, відсутністю спеціальних актів і управлінських структур.

Ріст кількості міст і відповідно кількості людей в них робив необхідним застосування заходів щодо санітарно-епідеміологічної і пожежної безпеки. Тому вже з початку XVI ст. була створена спеціалізована пожежна охорона. Контроль за санітарним станом здійснювали десяцькі та сотські [2, с. 223].

З 1718 р. на поліцію, крім охорони суспільного порядку, були покладені обов'язки контролю за виконанням санітарних норм, проти-пожежної безпеки, торгівлі. У другій половині XIX ст. створюється група органів, уповноважених вирішувати питання правового захисту природних ресурсів. Існувала відомча структура, яка виконувала обов'язки екологічного оздоровлення територій країни.

З 1802 р. органи поліції здійснювали функції у реалізації санітарно-епідеміологічного благополуччя населення, вели боротьбу щодо попередження епізоотій. В кінці XIX – на початку XX ст., під час розвитку промисловості, екологічні проблеми постали у великих містах. Більшість функцій щодо забезпечення екологічної безпеки покладалась на поліцію.

З 1922 р. на міліцію були покладені такі обов'язки: нагляд за виконанням законів щодо суспільної та особистої безпеки та благоустрою, попередження і припинення правопорушень у зв'язку з цим, співпраця з іншими державними структурами, надання допомоги громадянам у межах покладених на них обов'язків. Подальший розвиток господарської діяльності вплинув на створення спеціальних органів контролю за санітарним станом територій і за користуванням природними ресурсами.

Воєнне лихоліття Другої світової війни завдало величезної шкоди природним ресурсам України внаслідок хижацького їх використання.

Посилення природоохоронного законодавства в Україні спостерігається наприкінці 50-х та 60-х років минулого століття. У 1958 р. Рада Міністрів України приймає постанову «Про заходи щодо поліпшення охорони природи Української РСР», а в 1960 р. Верховна Рада затвердила Закон «Про охорону природи Української РСР», згідно з яким охороні підлягали земля, надра, водні ресурси, ліси, поєззахисні і водоохоронні смуги, зелені насадження, рідкісні й визначені природні об'єкти, атмосферне повітря.

Історичний досвід відокремлення самостійних функціональних обов'язків органів міліції щодо забезпечення екологічної безпеки налі-

чує близько 50 років. Це ще раз підтверджує думку про те, що забезпечення екологічної безпеки і охорона оточуючого середовища є частиною забезпечення суспільної безпеки, тобто безпеки особи, суспільства та держави в цілому.

У радянський період проблема охорони природи від забруднення позиціонувала зазвичай як санітарна, а не як екологічна. При регулюванні охорони атмосферного повітря і вод враховувалися переважно інтереси виключно охорони здоров'я людини. І тільки в 70–80 рр., коли екологічний стан значно погіршився у великих промислових містах, та окрім традиційних видів екологічних правопорушень з'явилися нові (хімічні і нелегальні розробки з використанням природних ресурсів, захоронення та ввіз особливо небезпечних відходів, розміщення шкідливих технологій, імпорт шкідливих для здоров'я продуктів харчування), – проблеми охорони природи почали регулюватися як екологічні, а екологічні правопорушення визначатися як висока суспільна небезпека, а також як національна небезпека країни.

Основний масив природоресурсного законодавства був прийнятий у період з 1970 по 1982 рр.: земельний, водний, лісовий кодекси. Також було прийнято низку постанов щодо участі Радянського Союзу в міжнародних угодах у сфері охорони довкілля та ін. Це, зокрема, Конвенції: «Про рибальство та збереження живих ресурсів у Балтійському морі і протоках» (1973 р.), «Про захист морського середовища району Балтійського моря» (1974 р.), «Про міжнародну торгівлю видами дикої фауни і флори, що знаходяться під загрозою зникнення» (1973 р.), «Про водноболотні угіддя, що мають міжнародне значення» (1971 р.), «Про охорону перелітних птахів та середовища їх проживання» (1979 р.) та ін.

У кінці 80-х рр. у зв'язку з різким погіршенням стану навколишнього середовища, недостатнім правовим регулюванням природоохоронного та охорони навколишнього середовища, недосконалою організацією державного регулювання в даній сфері, відсутністю економічних стимулів до раціонального використання природних ресурсів та охорони природи від забруднення 7 січня 1988 р. ЦК КПРС і Радою Міністрів СРСР була прийнята постанова «Про корінну перебудову справи охорони природи в країні», яка була спрямована на збереження і поліпшення природного середовища, створення сприятливих умов праці, побуту та життя радянських людей і стала відправним пунктом у розвитку законодавства у галузі екологічної безпеки.

Але адміністративно-командний соціалістичний метод планового господарювання, що базувався на абсолютно антиекологічних

принципах, приносив екологічну безпеку і добробут в жертву надвисоким об'ємам виробництва. При цьому протягом кількох поколінь відбувалося формування екологічного нігілізму і антропоцентричного світогляду, який сприяє відмежуванню населення від екологічного контролю.

Конкретні суспільні потреби, а також завдання, що стояли перед суспільством на кожному етапі його розвитку, обумовлювали необхідність впровадження природоохоронних заходів та методів охорони навколишнього природного середовища і забезпечення екологічної безпеки. Але при цьому ставилась одна мета – збереження тих або інших природних об'єктів для практичного використання їх ресурсів. Тобто, ігнорувався один із основних законів екології щодо відповідності виробничих сил і виробничих відносин до стану природного середовища. А.А. Горелов вважає, що держава, яка провокує екологічні катастрофи, небезпечна, її існування не має екологічного сенсу – відбувається зневажання людини як особистості та її прав на здорове екологічне середовище.

Чорнобильська катастрофа показала усьому світові неспроможність «атомного» шляху створення енергетичної незалежності та національної безпеки. Вона спричинила надзвичайно небезпечне для здоров'я людей і довкілля радіаційне становище на значній території України.

Варто зазначити, що основним недоліком радянського законодавства була відсутність в ньому ефективного механізму забезпечення його ефективності.

Сучасний етап адміністративної діяльності міліції щодо забезпечення екологічної безпеки було розпочато з відновленням незалежності України. Так, 16 липня 1990 року Верховною Радою УРСР було прийнято Декларацію про державний суверенітет України, сьомий розділ якої присвячено поняттям екологічної безпеки [3].

Було вжито й окремих організаційних заходів. Так, у 1991 р. на базі Державного комітету УРСР з охорони природи було створено Міністерство охорони навколишнього природного середовища України. Указом Президента України від 15 грудня 1994 р. «Про утворення Міністерства охорони навколишнього природного середовища та ядерної безпеки України» діяльність Міністерства було припинено, а на його базі та Державного комітету України з ядерної та радіаційної безпеки створено нове міністерство – Міністерство охорони навколишнього природного середовища та ядерної безпеки. Відповідного оновлення у

цей період набув і законодавчий процес. Так, 25 червня 1991 р. був прийнятий Закон УРСР «Про охорону навколишнього природного середовища» і введений у дію Постановою Верховної Ради УРСР з 1 липня 1991 р [4] (крім ст. 45, чинної з січня 1993 р.) та ін.

Важливим є виникнення підсистеми нормативно-правового регулювання природоохоронної діяльності органів внутрішніх справ у вигляді рішень урядових комісій і міжвідомчої комісії екологічної безпеки Ради національної безпеки і оборони України.

Найважливішою ланкою в складному державному механізмі нагляду за виконанням екологічного законодавства є органи прокуратури. Вони покликані разом із спеціально уповноваженими на те державними органами у галузі охорони навколишнього природного середовища забезпечувати екологічний правопорядок та екологічну безпеку. Основні зусилля і дії прокурорів насамперед концентруються там, де вичерпуються повноваження контрольних органів, на правову оцінку найбільш серйозних правопорушень, які становлять загрозу життю і здоров'ю людей та зачіпають інтереси значної кількості населення. Щороку прокурорами скеровують в суди більше тисячі кримінальних справ щодо варварського використання природних ресурсів, забруднення навколишнього середовища та про інші екологічні злочини. Звичайно, у втручання прокурора завжди є потреба, коли повноваження природоохоронних органів недостатні або вони з якоїсь причини не мають можливості для виявлення, усунення або попередження порушень природоохоронного законодавства. Участь прокурора також є обов'язковою, якщо природоохоронні органи не вживають заходів до встановлення і усунення порушень законодавства про охорону природи, тобто неналежним чином виконують покладені на них обов'язки. І, нарешті, завжди, коли виникає питання, кому проводити перевірку виконання природоохоронного законодавства, вирішальне слово належить прокурору. Тому під час вступу відомостей про порушення законодавства, які потребують перевірки, він насамперед вирішує, кому можна доручити проведення перевірки. Завжди, коли це можливо, її проведення слід доручати природоохоронним органам.

В останні роки було прийнято низку законодавчих актів, спрямованих на регулювання екологічної безпеки, зокрема: Концепція розвитку гірничо-металургійного комплексу України до 2010 р., схвалена постановою Верховної Ради України від 17 жовтня 1995 р. [5], Постанова Верховної Ради України від 27 лютого 1997 р. «Про національну програму екологічного оздоровлення басейну Дніпра та поліпшення

якості питної води» [6]. 21 грудня 2010 р. прийнятий ЗУ «Про основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 р. [7]. Розроблено також низку програм оздоровлення екологічної обстановки на їх територіях.

Аналіз чинного природоохоронного законодавства дає підстави стверджувати, що наразі система законодавства у галузі екологічної безпеки загалом сформована. Проте існують деякі проблеми, зокрема відсутність погодженої і досконалої системи повноважень спеціально уповноважених органів виконавчої влади щодо природокористування і забезпечення екологічної безпеки, що свідчить про потребу подальшого розвитку екологічного законодавства шляхом його систематизації. Крім того, існує потреба в організації системи «стеження» за відповідністю законодавству актів, що регламентують діяльність органів внутрішніх справ стосовно природоохоронної діяльності.

Так, зі здобуттям Україною незалежності відбулися значні зміни, але як відомо, сьогодні не найкращий період щодо конкретного використання можливостей, сил, засобів з забезпечення екологічної безпеки. Якщо не вжити найрішучіших природоохоронних заходів, Україна може перетворитися на зону суцільного екологічного лиха. Водночас наша держава за своїм розвитком наближається до країн Європи, а деформація навколишнього природного середовища відбувається за типом країн, що розвиваються, і несуть на собі подвійне навантаження.

У Законі України «Про міліцію», на жаль, недостатньо приділено уваги екологічній функції міліції. Роки Незалежності ще не позначилися покращенням становища навколишнього середовища. Тому зараз, як і раніше, існує нагальна потреба в удосконаленні екологічного законодавства, способів державного контролю над факторами екологічної небезпеки і споживанням природних ресурсів, методів заохочення і покарання.

Виходячи з цього, виникає потреба чітко з'ясувати зміст адміністративної діяльності міліції щодо забезпечення екологічної безпеки, оскільки зміст названої діяльності не розкрито ні у загальних, ні у відомчих нормативних актах. Проблема полягає в тому, що організація і практична діяльність щодо забезпечення екологічної безпеки у попередні роки ніколи не регулювалася законом. Основу правового статусу становили урядові та відомчі акти [8, с. 47]. Закономірним наслідком такого «правового вакууму» виявилось те, що працівники міліції не мають чіткого уявлення про свою компетенцію у забезпеченні екологічної безпеки.

Вирішуючи завдання щодо забезпечення суспільного порядку і боротьби зі злочинністю, міліція здійснює діяльність щодо забезпечення екологічної безпеки. Попередження і припинення міліцією правопорушень у сфері забезпечення екологічної безпеки тісно пов'язані з її діяльністю щодо зміцнення суспільного порядку, що здійснюється підрозділами міліції громадської безпеки. Важливе місце у адміністративній діяльності міліції є охорона різних природних об'єктів. Також, виконуючи у відповідності з Положенням про державну автомобільну інспекцію Міністерства внутрішніх справ [9] функції щодо забезпечення безпеки дорожнього руху, міліція має право зупиняти технічні засоби в разі наявних ознак, які свідчать про технічну несправність транспорту або забруднення навколишнього середовища. Запобіжний вплив здійснюють працівники міліції при виконанні дозвільних функцій. Необхідно зазначити, що існування дозвільної діяльності обумовлено як інтересами зміцнення правопорядку, так і охорони довкілля, зокрема лісової фауни та рибних ресурсів. Складовою частиною діяльності міліції є співпраця щодо забезпечення санітарно-епідеміологічного благополуччя населення. Так, підрозділи ветеринарної міліції забезпечують ветеринарно-санітарне та епізоотичне благополуччя країни. Зміст їх діяльності полягає у здійсненні державного ветеринарно-санітарного контролю та нагляду за дотриманням фізичними та юридичними особами вимог ветеринарно-санітарних заходів. Слід зазначити, що дільничні інспектори також застосовують діюче законодавство, скероване на благополуччя населення та покращення екологічного стану. Особливу увагу органи міліції приділяють попередженню, припиненню і розкриттю злочинів на об'єктах ядерного комплексу. Так, розгляд діяльності міліції, пов'язаний із забезпеченням екологічної безпеки, свідчить, що працівники міліції найчастіше вступають в адміністративно-правові відносини, застосовуючи до осіб, які вчинили порушення природоохоронного законодавства, заходи адміністративного примусу. Крім того, останні можуть застосовуватися не тільки до осіб, котрі скоїли екологічне правопорушення, а й до тих, які їх не вчинили (з метою запобігання екологічним правопорушенням) [10, с. 221]. Слід зауважити, що останнім часом все більшого значення та актуальності набувають адміністративні норми, зумовлені гуманізацією українського законодавства в цілому, з одного боку, і характером вчинених правопорушень у галузі охорони природи – з іншого [11, с. 189]. Разом з тим, адміністративну діяльність міліції щодо забезпечення екологічної безпеки не можна охарактеризувати як таку, що значно активізува-

лась. Зокрема, у зв'язку з реалізацією державної програми з екологічної безпеки, доцільно було б розширити діяльність органів міліції шляхом виведення її за межі суто природоохоронної, організувати її на підставі комплексного підходу до забезпечення екологічної безпеки [12, с. 210]. Зважаючи на актуальність екологічних проблем суспільства, необхідно, щоб забезпечення екологічної безпеки стало для міліції одним із найважливіших завдань. В її компетенцію мають входити: охорона громадського порядку при забезпеченні екологічної безпеки населення; попередження і припинення екологічних правопорушень; взаємодія з органами прокуратури у розкритті кримінальних справ цієї категорії; притягнення винних у порушенні екологічного законодавства до адміністративної відповідальності; екологічна профілактика, в тому числі й індивідуально-профілактична робота; еколого-правове виховання.

Висновки. На думку автора, створення спеціалізованих підрозділів екологічної міліції дозволило б забезпечити: значну оперативність в прийнятті рішень щодо питань виконання екологічного законодавства; посилення взаємодії з природоохоронними і контрольними органами в забезпеченні виконання екологічного законодавства; підвищення компетентності та якості екологічної діяльності за рахунок спеціалізації кадрів; подолати латентність; підвищити ефективність профілактики екологічних правопорушень. Підрозділи екологічної міліції мали б реальну можливість займатися не лише загальнопрофілактичними заходами, до яких зокрема належить перевірки, рейди, патрулювання, але і більш активно проводити індивідуально-профілактичну роботу в рамках екологічної профілактики. Працівники цієї служби мали б можливість цілеспрямовано займатись еколого-правовим вихованням, активно вести лекційну роботу, виступати з публікаціями в газетах і журналах, робити повідомлення по радіо та телебаченню, що сприяло б пропаганді екологічного законодавства.

Основними завданнями вищевказаних підрозділів слід вважати: 1) виявлення та оперативне реагування на порушення природоохоронного законодавства, застосування заходів впливу до порушників згідно з чинним законодавством України та рішеннями місцевих Рад; 2) здійснення контролю за розміщенням, проектуванням, будівництвом, введенням у дію об'єктів, що шкідливо впливають на навколишнє природне середовище; 3) розгляд та вирішення у встановлені законом строки заяв і повідомлень про факти порушення правил благоустрою на території міста; 4) здійснення контролю за виконанням рішень місцевих Рад у галузі здійснення торговельного обслуговування населення ор-

ганізаціями різних форм власності, дотримання санітарно-ветеринарних норм та правил при реалізації продуктів населенню; 5) надання в межах компетенції необхідної допомоги державним органам у припиненні порушень правил санітарії та природокористування; 6) аналіз та внесення пропозицій щодо усунення причин та умов погіршення санітарно-екологічної обстановки на території міста; 7) участь у ліквідації наслідків стихійних лих, виробничих аварій та інших надзвичайних подій, що потягли за собою порушення наявного екологічного балансу; 8) організація, планування та керівництво підпорядкованими підрозділами; 9) здійснення проведення правової пропаганди щодо правил благоустрою з використанням при цьому можливостей засобів масової інформації, виступів серед населення, у трудових колективах. Таким чином, існує нагальна потреба в більш чіткому визначенні місця і ролі органів міліції та їх компетенції у даній сфері суспільних відносин, упорядкування нормативних актів, які регламентують забезпечення нагляду за охороною природних об'єктів і раціонального природокористування, забезпечення екологічної безпеки. Створення підрозділів екологічної міліції по всій країні дозволило б сконцентрувати зусилля щодо належного забезпечення екологічної безпеки адміністративною діяльністю міліції.

1. Чернявская Т.А. Законодательные памятники России до 1917 года ч. 1 «Русская правда» / Т.А. Чернявская. – М., 1997. – 68 с.

2. Органы и войска МВД России. Краткий исторический очерк. – М., 1996. – 623 с.

3. Декларація про державний суверенітет України від 16.07.1990 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/rada/show/55-12>

4. Про охорону навколишнього природного середовища: Закон УРСР від 25.06.1991 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/rada/show/1264-12>

5. Концепція розвитку гірничо-металургійного комплексу України до 2010 р., схвалена Постановою Верховної Ради України від 17.10.1995 № 385/95-ВР. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=385%2F95-%E2%F0>

6. Національна програма екологічного оздоровлення басейну Дніпра та поліпшення якості питної води, затверджена Постановою Верховної Ради України від 27.02.1997 № 123/97-ВР. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=123%2F97-%E2%F0>

7. Про Основні засади (стратегію) державної екологічної політики України на період до 2020 року. Закон України від 21.12.2010 р. [Електро-

ний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=2818-17>

8. Положение о Советской милиции, утв. постановлением Совета Министров СРСР от 8 июня 1973 г. № 385 // Собрание Правительства СРСР. – 1973. – № 16. – Ст. 89.

9. Положення про державну автомобільну інспекцію Міністерства внутрішніх справ, затв. Постановою Кабінету Міністрів України від 14.04.1997 р. №341. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws/main.cgi?nreg=341-97-%EF>

10. Хімич О.М. Адміністративно-правові заходи примусового характеру які застосовуються у діяльності міліції щодо забезпечення екологічної безпеки / О.М. Хімич // Проблеми пенітенціарної теорії і практики. – 2003. – № 8. – С. 218–225.

11. Адміністративна діяльність: навч. посібник для студ. вищ. навч. закл. / [М.В. Ковалів, З.Р. Кісіль, Д.П. Калайанов та ін.]. – К.: Правова єдність, 2009. – 432 с.

12. Сибірна Р. Фальсифіковані продукти як агресія на суспільство: проблеми законодавчого вирішення / Р. Сибірна, І. Сирохман, Л. Демкевич // Роль органів внутрішніх справ у сфері запобігання та протидії насильству в суспільстві: матеріали міжнар. наук.-практич. конф. (Львів, 17–18 квітня 2000 р.). – Львів: Інститут внутрішніх справ, 2000. – 236 с.

Блудова С.В. Генезис и современное состояние административной деятельности милиции по обеспечению экологической безопасности

Рассмотрены генезис и современное состояние административной деятельности милиции по обеспечению экологической безопасности. Исследованы предпосылки ее возникновения, исторический опыт развития, проблемы и пути их решения.

Ключевые слова: милиция, экология, экологическая безопасность, административная деятельность.

Bludova S.V. Genesis and current status of police administrative activity for environmental safety

The article deals with the genesis and current administrative activities of the police to ensure environmental safety. The preconditions of its occurrence, the historical experience of the development, the problems and solutions in today's police operation in environmental activities are examined.

Key words: police, ecology, environmental security, administrative activities.

Стаття надійшла 15 грудня 2012 р.